

Стольний граде! Стволовий надрізе!
Ліхтарі — як спалахи ракет.
Зібгана душа спішить урізатись
На мосту Патона — в парапет.

Спить — не спить Дніпро, завжди гостинний,
Зречена душа — без крил — летить
За биками, за човнами і за кпинами...
Свій пролитий полишає слід.

Не сльозою зійде — а фонтаном
Над водою. Не сльозою — сплеском,
Мов бар'єром від життя віддалена
Ця, остання — крутояру стежка.

Ніг нема. Ні рук. Одні долоні.
Лиш долоні голі — замість рук.
У нічні, зазорені, холодні
Хвилі — так, як по дощі на брук.

Стольний граде! Стволовий надрізе!
З мосту в воду — кулі не жалять.
Бо на власний зойк ребром нанижуться,
Заковтнувши хвилю, наче кляп.

1964